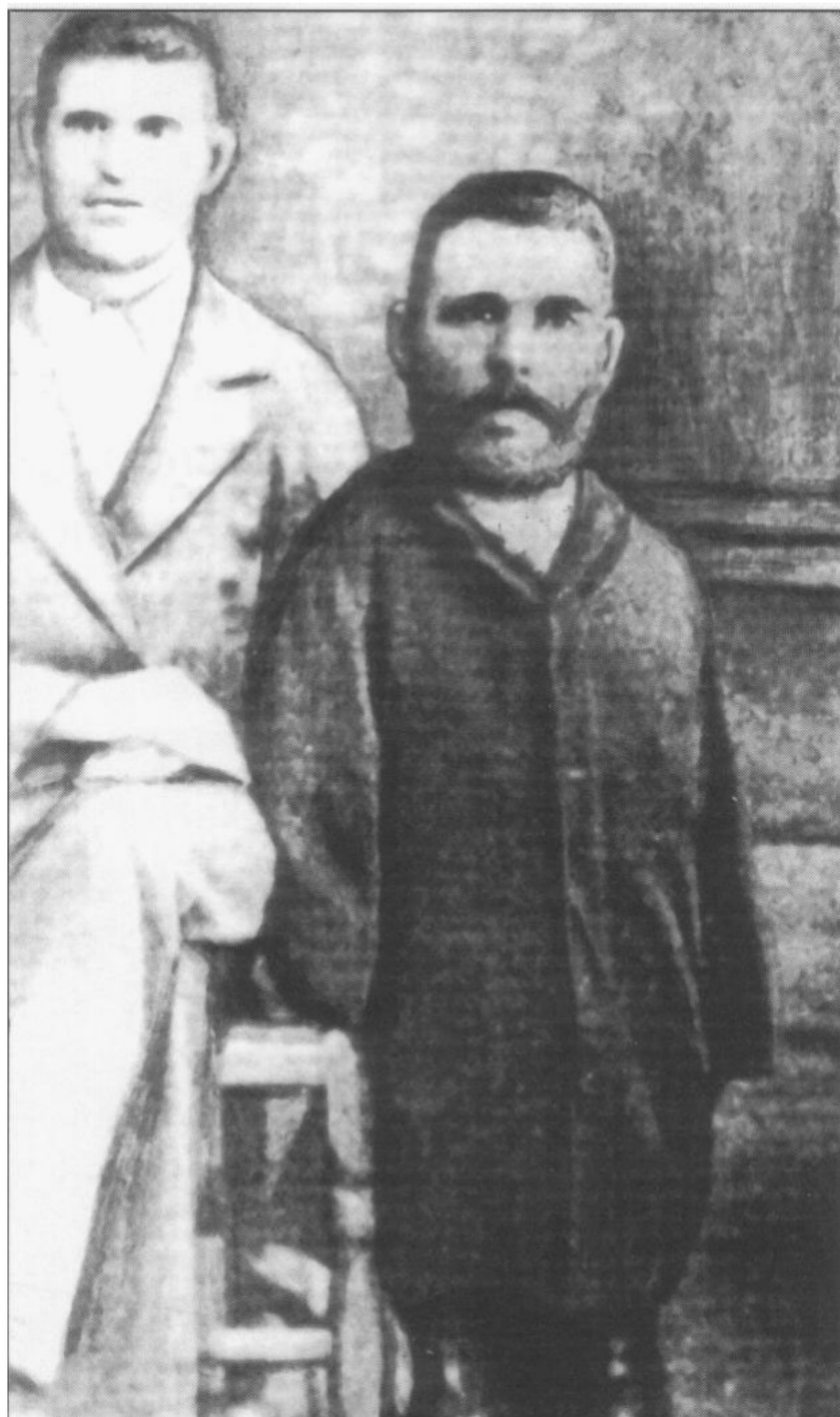

28 Αυγούστου 2014

Γρηγόριος Ζουράβλεφ: Ένας θαυμάσιος μαρτυρικός αγιογράφος χωρίς χέρια και πόδια!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γρηγόριος Ζουράβλεφ:

Ένας θαυμάσιος μαρτυρικός αγιογράφος χωρίς χέρια και πόδια!

Ο Γρηγόριος Ζουράβλεφ γεννήθηκε χωρίς χέρια και πόδια, το 1858 στο χωριό Ουτέβκα της Σαμάρας.

Η μητέρα του ήταν μια γυναίκα με φόβο Θεού και δεν πείραξε το βρέφος, αφού την εποχή εκείνη υπήρχαν άνθρωποι που σκότωναν τα ανάπηρα παιδιά

Η μητέρα του έκλαιγε για το βασανισμένο παιδί που είχε φέρει στον κόσμο.

Ο θεός Ιωακείμ την προέτρεπε να τον δώσει στους τσιγγάνους: «Τι παιδί είναι αυτό χωρίς χέρια και πόδια, μόνο στόμα έχει. Να το δώσεις στους τσιγγάνους να το παίρνουν μαζί τους στην εμποροπανύγηρη να βγάζει και χρήματα»

Η μητέρα του Γρηγόρη ούτε που ήθελε να ακούσει: «Πρέπει να έχει μια οικογένεια. Ο Θεός δεν θα μας εγκαταλείψει»

Όταν τον βάπτισαν ο ιερέας τους είπε: «Το φώς του Κυρίου κατέβηκε στην ψυχή αυτού του παιδιού. Ο Θεός δεν μας έδωσε το στόμα μόνο για να τρώμε, αλλά και για να κάνουμε πολλά θαυμαστά πράγματα. Αν και φαίνεται ανήμπορος με αυτό το στόμα θα σας θρέψει όλους»!

Ο Γκρίσα μεγάλωσε και σε πείσμα της αναπηρίας του ήταν εύθυμος και γεμάτος ζωή. Οι άνθρωποι ήταν εντυπωσιασμένοι από το γεγονός ότι ο Γρηγόρης ποτέ δεν απελπιζόνταν και του άρεσε να ψάλλει και να αστειεύεται.

Ο παππούς του τον ανέβαζε στους ώμους και τον έπαιρνε κάθε Κυριακή στην εκκλησία. Ο Γρηγόρης χαμογελαστός κοίταζε τις εικόνες και έλεγε χαμογελώντας: «Θέλω και εγώ να το φτιάξω αυτό»!

Ο παππούς του στενοχωριόνταν όταν άκουγε την αθώα φωνούλα του, τον έβαζε να προσκυνήσει τις εικόνες και έφευγε στενοχωρημένος για το σπίτι του.

Ο μικρός Γρηγόρης είχε αγαπήσει όμως τον ιερέα και τις εικόνες που φώτιζαν την εκκλησία. Όταν τον έβαζαν να καθίσει στην πλαγιά, στον καθαρό αέρα, εκείνος, προς έκπληξη όλων και βοηθούμενος από μία δύναμη, κατρακυλούσε στην κατηφόρα και έφτανε μέχρι τον Οίκο του Κυρίου.

Εκεί στεκόταν ώρες ολόκληρες και κοίταζε λεπτομερώς κάθε εικόνα, κάθε μορφή

αγιού και κάθε βιβλική σκηνή που έβλεπε αγιογραφημένη στους τοίχους.

Με το πινέλο στα δόντια

Μια μέρα ο Γρηγόρης σύρθηκε με την κοιλιά του και παίρνοντας ένα ξυλαράκι άρχισε να σχεδιάζει πάνω στο χώμα.

Οι ζωγραφιές του ήταν πολύ εκφραστικές και διείσδυαν στην ουσία των πραγμάτων. Έβλεπε πράγματα που άλλοι δεν μπορούσαν να δουν.

Ο παππούς του τον πήρε στο σχολείο και εκεί με υπομονή και απίστευτη θέληση έμαθε να γράφει κρατώντας το μολύβι στα δόντια.

Παρακολούθησε τα μαθήματα στο σχολείο μέχρι τον θάνατο του παππού του. Έπειτα δεν είχε ποιός να τον πάρει στο σχολείο. Επειδή όμως ήταν ο καλύτερος μαθητής, προικισμένος με ξεχωριστό ταλέντο, ο δάσκαλός του πήγε να μιλήσει γι' αυτόν στον κυβερνήτη της Σαμάρας.

Έτσι ο Γρηγόρης έφτασε στο γυμνάσιο της Σαμάρας όπου ήταν από τους καλύτερους μαθητές. Επειδή είχε μια πολύ καλή ψυχή και εξαιρετικό μυαλό οι συμμαθητές του τον βοηθούσαν και του έδειχναν στοργή.

Κοντά στα γυμνασιακά μαθήματα είχε την τύχη να γίνει μαθητής ενός από τους καλύτερου αγιογράφους της πόλης. Μόλις μπήκε στο εργαστήριο αγιογραφίας, η χαρακτηριστική μυρωδιά τον έκανε να αισθανθεί σαν στο σπίτι του.

Η αρχή ήταν δύσκολη επειδή ο δάσκαλός του ήταν πολύ αυστηρός. Σταδιακά έμαθε την αλφαβήτα της αγιογραφίας κρατώντας το πινέλο στα δόντια.

Μετά από λίγα χρόνια έφτασε η στιγμή να δώσει απολυτήριες εξετάσεις. Έπρεπε σε λίγες ώρες να αγιογραφήσει μια περίπλοκη εικόνα.

Αυτή η μάχη με τον χρόνο ήταν τρομερά πιεστική για εκείνον. Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά του, ενώ ο λαιμός και το σβέρκο τον πονούσαν πολύ. Μετά από τρεις ώρες τιτάνιας δουλειάς ο Γρηγόρης τελείωσε την εικόνα. Τα κόκκινα από τον πόνο μάτια του εξέφραζαν μεγάλη ευτυχία.

Ήταν ένα αληθινό αριστούργημα. Ο δάσκαλός του την ενέκρινε. Την ίδια στιγμή ο Γρηγόρης σωριαστηκε κάτω με μυικούς σπασμούς.

Δεν μπορούσε να βγάλει το πινέλο ανάμεσα από τα δόντια του. Χρειάστηκε να φέρουν ζεστές πετσέτες για να μπορέσουν να βγάλουν το πινέλο από το στόμα του.

Η προφητεία του ιερέα κατά τη βάπτισή του άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά.

Μια εικόνα για τον τσάρο

Στα 22 του ο Γρηγόρης γύρισε στο χωριό του την Ουτέβκα, όπου άρχισε να αγιογραφεί εικόνες κατά παραγγελία κυρίως για τους πλούσιους.

Έρχονταν άνθρωποι απ' όλη την Ρωσία και πλήρωναν πολλά χρήματα για μια εικόνα. Έλεγαν ότι ο Γρηγόρης έχει τη χάρη του Θεού και ότι οι εικόνες του είναι θαυματουργές, αφού χωρίς τη χάρη του Θεού δεν θα μπορούσε να ζωγραφίζει τόσο καλά με το στόμα.

Σήμερα έχουν βρεθεί εικόνες του και εκτός Ρωσίας. Το 1985 βρέθηκε τυχαία μια εικόνα του στην Βοσνία. Στην πίσω μεριά έγραφε: «Η εικόνα αυτή αγιογραφήθηκε εξ' ολοκλήρου με το στόμα από τον χωρίς χέρια και πόδια χωριάτη Γρηγόριο Γιουράβλεφ, από το χωριό Ουτέβκα της Σαμάρας»

Στα αρχεία της πόλης Σαμάρα υπάρχει καταγεγραμμένη από το 1884 μια αίτηση του Γρηγορίου προς τον κυβερνήτη της πόλης ο οποίος τον είχε βοηθήσει να τελειώσει τις σπουδές του.

Ζήτησε τη μεσολάβησή του για να στείλει ένα γράμμα προς τον μέλλοντα τσάρο Νικόλαο. Σε αυτό το γράμμα περιγράφει την κατάστασή του και τον τρόπο με τον οποίο ζωγραφίζει και ζητάει να του δωρίσει μια εικόνα του Αγίου Νικολάου αγιογραφημένη από τον ίδιο.

Εντυπωσιασμένος ο τσάρος Αλέξανδρος ο Γ τον κάλεσε στο παλάτι στην Αγία Πετρούπολη. Εκεί ο ζωγράφος έφτιαξε το πορτραίτο της οικογένειας Ρομανώφ.

Ο τσάρος ήταν τόσο ενθουσιασμένος που του πρόσφερε μία μηνιαία σύνταξη 25 χρυσών ρουβλίων. Επίσης του χάρισε μία τρόικα (σ.σ. ρωσικό έλκηθρο το οποίο σέρνουν τρία άλογα) για να διευκολύνεται στις μετακινήσεις του.

Εκείνος όμως το δώρισε στην κοινότητα του χωριού του. Πάντα πρόσχαρος και δυνατός βοηθούσε όσο μπορούσε τους συγχωριανούς του.

Μαρτύριο

Την επομένη της επισκέψεώς του στο παλάτι χρονιά, άρχισε να χτίζεται στο χωριό μιά πολύ μεγάλη εκκλησία αφιερωμένη στην Αγία Τριάδα υπό την γενική επίβλεψη του Γρηγορίου. Ο ίδιος θα αγιογραφούσε τον τρούλο και τους τοίχους.

Βοηθούμενος από τον αδελφό του Αθανάσιο του πήρε πολύ καιρό μέχρι να

αγιογραφήσει την εμφάνιση της Αγίας Τριάδος στον πατριάρχη Αβραάμ στο Μαμβρή.

Ήταν ένα ακριβές αντίγραφο της γνωστής εικόνας του Ρουμπλιώφ.

Εκείνο όμως που τον βασάνισε τρομερά ήταν ο θόλος του ναού. Την αγιογραφική απεικόνιση την είχε επιλέξει ο ίδιος. Η Αγία Τριάδα και επτά αρχάγγελοι.

Κάτω από το ταβάνι και κρατημένος από σχοινιά, τον είχε καταβάλει ο πόνος και η κούραση. Στην πλάτη είχε βαθιές πληγές(από τα σχοινιά).

Το χρώμα έτρεχε στα μάτια του και σχεδόν είχε χάσει την όρασή του. Τα χείλη του είχαν σκάσει, ενώ τα δόντια του είχαν αρχίσει να τρίβονται. Η προσευχή του προς την Παναγία του έδινε δύναμη να αποπερατώσει αυτήν την τρομερή εργασία.

Το βράδυ που καθόταν να φάει δεν μπορούσε από τους πόνους, ενώ η οικογένειά του του έλεγε: «Είσαι μάρτυράς Γκρίσα, είσαι ο μάρτυράς μας»!

Μέρα με τη μέρα, μήνα με τον μήνα, χρόνο με τον χρόνο, με πίστη, με ταπείνωση και με αυτοθυσία ο Γρηγόρης τελείωσε την εσωτερική αγιογράφιση.

Το 1892 έγιναν τα εγκαίνια του Ιερού Ναού της Αγίας Τριάδος. Παρευρέθη όλο το χωριό και προσευχήθηκαν για όσους κοπίασαν για να χτιστεί.

Κατά τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο ο Γρηγόριος έπεσε σε κατάθλιψη.

Όντας άρρωστος είχε μια αποκάλυψη: "Σύντομα θα έρθουν δύσκολοι καιροί και κανένας δεν θα έχει ανάγκη τις εικόνες του." Μετά από έναν χρόνο επαληθεύτηκε. Ο 20ος αιώνας ήταν για τη Ρωσία ο αιώνας του πόνου, των εγκλημάτων και της αυτοκαταστροφής εξαιτίας του σκληρού αθεϊσμού. Αν και παντού οι άθεοι κομμουνιστές γκρέμιζαν εκκλησίες, στην Ουτέβκα η εκκλησία άντεξε μέχρι το 1934. Τότε την έκλεισαν και ανατίναξαν το καμπαναριό.

Κατέβασαν τις εικόνες από τους τοίχους και τις πέταξαν στο κοιμητήριο για να τις κάψουν. Ευτυχώς τη νύχτα οι χωρικοί κατάφεραν να πάρουν πολλές εικόνες και να τις κρύψουν. Έτσι πολλές από τις εικόνες του σώθηκαν.

Ευτυχώς ο Γρηγόριος δεν πρόλαβε να δει όλον αυτόν τον πόνο και τις καταστροφές. Πέθανε πριν από την Οκτωβριανή επανάσταση στις 16 Φεβρουαρίου 1916 και τον έθαψαν στην εκκλησία για την οποία πόνεσε το ήδη πονεμένο κορμί του.

Στον τάφο του υπάρχει ένας απλός σταυρός και επάνω γράφει: «EcceHomo» -

“Ίδού ο Άνθρωπος”.

Είναι τα λόγια που είπε ο Πόντιος Πιλάτος ενόψει των παθών του Κυρίου. Αυτά τα λόγια μπορεί να προφέρει δικαίως κάποιος στο τέλος μιας τέτοιας ζωής, όπως ήταν αυτή του Γρηγορίου Ζουράβλεφ.

Σήμερα οι κάτοικοι της περιοχής έχουν δωρίσει στον ναό όσες εικόνες του Γρηγορίου έχουν κληρονομήσει από τους προγόνους τους.

Από το Καζακστάν έφτασε η εικόνα των Αγ. Κυρίλλου και Μεθοδίου και από την Μόσχα η εικόνα του Αγ. Λέοντος πάπα Ρώμης.

Ο ιερέας του ναού Ανατόλι Κοπάτσι έχει ανακαινίσει τον ναό - μνημείο της ρωσικής κληρονομιάς, όπου σκοπεύει να μαζέψει όλα τα έργα του Γρηγορίου.

Ήδη ο ιερέας έχει μαζέψει και στείλε ιστην συνοδο τα απαραίτητα στοιχεία με την πρόταση να αγιοκαταταχτεί.

Πηγές: proskynitis.blogspot - isagiastriados.com